

Méder Áron

Földkerülő föld körüli pályán

Végy egy kis vitorlást, ülj bele, és egy szál magadban utazd be vele a földet. Méder Áron három év távollét után visszatért, és könyvet írt földkerülő kalandjairól, most pedig újra vitorlázik.

Mindig ilyen bevállalós voltál?

Kisgyerekként testnevelés tagozatra jártam, ahol atletizáltam, lefutottam a maratont, két évig kézilabdáztam is. A magam kedvtelésére búvárokodtam, és a Balatont is átúsztam. Azután tízévesen elkezdtem vitorlázni, végzős gimnazistaként már versenyeztem, egyetemistaként pedig minden nyáron vitorlásokatatóként dolgoztam. 2004-ben vettem meg a hajómat, Carinát. Két év alatt ismertük meg igazán egymást, felkészültünk, és 2006 szeptemberében nekivágtunk a földkerülésnek.

„MERT SZERETEK VITORLÁZNI”

Valahányszor megkérdezik, miért indultál el egy alig hatméteres balatoni hajóval, hogy 55 ezer km-t tegyél meg egyedül, azt válaszolod: mert szeretek vitorlázni.

Tényleg így van, szeretek vitorlázni. Nekem fontos, hogy legyenek céljaim. Nem feltétlenül csak fizikai kihívásra gondolok. Amikor logisztikai mérnökként dolgoztam, a munkámban is olyan tapasztalatokat szereztem, amelyek előrevittek. Stressztűrőbb lettem, megtanultam alkalmazkodni a változásokhoz, megértettem, hogy a döntések következményekkel járnak. Nem könnyű jó célt találni, nekem szerencsém volt, hogy sikerült.

„TERMÉSZETES, HOGY SEGÍTEK A MELLETTEM HORGONYZÓ HAJÓSNAK”

Az út alatt rengeteg időt töltöttél egyedül, de ha megérkeztél a kikötőbe, gyorsan megtalálod a hangot mindenkiel. Melyik az igazi lényed; a magányos farkas vagy a kedves, barátságos társasági ember?

Mind a kettő bennem van. Jól tűröm a monotonitást, arra pedig itthon is igényem van, hogy rendszeresen néhány órát egyedül töltsék. A hajósok viszont alapvetően nyitott természetűek, a kikötőben mindenki ismeretlenül is köszönti a másikat. Természetes, hogy segítek a mellettem horgonyzó hajósoknak, mert ha én szorulok rá, valaki mástól visszakapom majd a segítséget. Bárhová kerültem, tiszteletben tartottam a helyi szokásokat, és cserébe udvariasságot és segítőkészséget tapasztaltam.

Egy ilyen kicsi hajóban hogy tudtad megőrizni az erőnlétedet?

A mozgáshiány nem tett jót, előfordult, hogy nagyon fájt a hátam. A kicsi és folyton billegő Carinában nem lehetett rendesen tornázni, legfeljebb a jógalézésre futotta. Szélcsendben azért alkalmam nyílt úszni, ha pedig kikötöttem,

akkor még többet úsztam, snorkeloztam, esténként futottam, sőt, a Fidzsi-szigeteken még a helyi focisapatba is beálltam. Tartós szélcsendben, amikor csak vártam, vártam, néha erőt vett rajtam a reménytelenség, de a tapasztalat megtanított rá, hogy a rosszban is megtaláljam a jót. Végül is nem volt főnököm, nem mások követeléseinek kellett megfelelnem, csak a saját elvárásaimnak, ráadásul olyan gyönyörű helyeken jártam, ahol az emberek nem szoktak depressziósok lenni.

Melyik volt az utad mélypontja?

Amikor Galápagos és Francia Polinézia között öt napon át nagyon fájt a hátam. Úgy éreztem, ki vagyok szolgáltatva a természetnek, és hiába szeretném, nincs kinek átadnom a kormányt.

„HA A HAJÓ JÓ IRÁNYBA HALAD ÉS SÜT A NAP, EZ MIND CSODÁLATOS ÉRZÉS”

És a legszebb pillanat?

Ilyenből természetesen több is akadt (mosolyog). Amikor minden jól megy, kedvező szél fúj, látom, hogy a hajó jó irányba halad, süt a nap, nincs nagy hajóforgalom, ez mind csodálatos érzés. Vanuatu és Pápua Új-Guinea között például sok ilyen pillanatban volt részem. Volt, amikor egy ismerős jachtal találkoztam az óceán közepén, és átdobtak

egy doboz hideg sört, majd vitorlázta tovább. Ezek az igazán váratlan és nagyon meglepő pillanatok.

A könyvedben többször is szó esik a barátnőről, aki Panamában még meg is látogatott. Hogy viseltétek a távollétet?

Sajnos, a kapcsolatunk nem élte túl az utat, de nagyon hálás vagyok neki a sok segítségért, és mindig szeretni fogom, mint barátomat.

„IGYEKSZEM MEGSZERETTETNI GYEREKEKKEL ÉS FELNÖTTEKKEL A HAJÓZÁST”

Ekkora teljesítmény után nehéz valami hasonlóan kiugró produkálni. Mit tervezel a jövőben?

Az idén biztosan nem ugrom bele semmilyen nagy vállalkozásba. Fel kell töltnöm, kompenzálom, hogy három évig egyedül voltam. Most kitölti az életemet, hogy a könyvem kapcsán vitorlás rendezvényekre, kiállításokra, beszélgetésekre járok, és tévéfilm hosszúságúra próbálom összevágni az utam során felvett 15 órányi anyagot. Ezenkívül vitorlástúrákat vezetek, és egy nemzetközi nonprofit egyesület, a Kék Bolygó színeiben adriai túrákon igyekszem megszerettetni gyerekekkel és felnőttekkel a hajózást és a tenger élővilágát. Lehet, hogy ez kevésbé látványos, de ugyanolyan fontos feladat, mint a földkerülés volt.

SZÖVEG: MÓRK LEONÓRA, FOTÓ: MÉDER ÁRON

MÉDER ÁRON TIPPJE

Hogyan készülünk a vitorlázásra?

Mivel itthon csak nyáron lehet igazán jól vitorlázni, sokan választják télire kiegészítésként a síelést. Technikai sporthoz, így a vitorlázáshoz is, Áron szerint nincs szükség speciális felkészülésre, csak jó általános fizikai

erőnlétre. Ennek elérésére megfelelő akár az úszás, akár a futás. A versenyző élete persze más; ha valaki reggel 9-től este 6-ig kint van a vízen, akkor elsősorban a kitartás, a szívósság és a jó tűrőképesség a legfontosabb.

Könyvajánló:

Méder Áron:
Békét és szezlet!
Jaffa Kiadó

